

Far, verden, far vel (Oprindelig tekstform)

© Det Kgl. Vajsenhus' Forlag
Mel.: Dansk visemelodi 17. årh / Kingo 1681

1

Far, verden, far vel!
Jeg kedes nu længer at være din
træl,
de byrder, som du mig har byttet
oppå,
dem hvister¹ jeg fra mig og vil dem
forsmå,
jeg river mig løs, og jeg kedes nu
ved
forfængelighed,
forfængelighed.

2

Hvad er det dog alt,
som verden opsminker med favr
gestalt?
Det er jo kun skygger og skinnende
glar,
det er jo kun bobler og skrattende
kar,
det er jo kun iseskrog,² skarn og
fortræd,
forfængelighed,
forfængelighed.

3

Hvad er mine år,
som smugende³ svinder og
snigende går?
Hvad er min bekymring? mit
tankefuld sind?
min sorrig? min glæde? mit hovedes
spind?
Hvad er mit arbejde? min møje? min
sved?
Forfængelighed,
forfængelighed.

4

O rigdom og guld,
du jorderigs afgud i skinnende muld!
Du er dog af verdens bedragelig
ting,
som vokser, aftager og veksles
omkring,
du er dog, i højeste mærke og
med,⁴
forfængelighed,
forfængelighed.

5

Ak, ære, hvad er,
hvad er dine kroner og kranse, du
bær?
Misundelse sidder dig altid på ryg,
du hemmelig stødes og sjældnen er
tryg,
du ofte dér snubler, hvor andre de
gled:
forfængelighed,
forfængelighed!

6

Ak, yndest og gunst,
du hastig opstegne og faldende
dunst,
du kunstigt opblæste og
hvegende⁵ vind,
som tusind har øjne og dog løber
blind,
hvad er du, når man dig ved solen
har set?

Forfængelighed,
forfængelighed. vindfløj, vejrhane

7

Ak, venskab og tro,
som alt efter lykken véd fløjen⁶ at
sno!
Du smukke bedrager, du heldige
skalk,
som skuffer så tit i bedrøvelsens
kalk,
du er, som og jeg af
forfarenhed⁷ ved,
forfængelighed,
forfængelighed.

8

Ak, kødelig lyst,
som mangen med dødelig læber har
kyst,
dit fængende tønner, din flyvende
gnist,
har mangen i evige luer henhvist,⁸
din skål synes honning, men drikken
er led,
forfængelighed, slynget hen
forfængelighed.

9

Så far da, far vel!
Du skal nu ej længer bedrage min
sjæl,
bedragelig verden, jeg takker dig af
og sænker dig ned i forglemmelsens
grav,
jeg længes at bøde⁹ min sorrig og
nødråde bod på
i Abrahams skød,
i Abrahams skød.

10

Der skal mine år
begyndes i evigheds dejlige vår,
der skal ikke dagen ved solen opgry,
ej månen tilmåle mig næde og ny,
men Jesus er solen, hvis stråler er
strø'd
i Abrahams skød,
i Abrahams skød.

11

Min rigdom og guld
skal være af idel bestandighed fuld,
den skal ikke tyven bestjæle mig da,
den skal ej spidsfindighed sjakre
mig fra,
min rigdom er fri for al jorderigs
stød
i Abrahams skød,
i Abrahams skød.

12

Jeg ære skal få
fra tronen, min Jesus han sidder
oppå;
mig kronen skal gives med herlighed
fyldt,
med blodet af Lammet alt over
forgylt,
den får jeg, om Satan end selv det
fortrød,¹⁰
i Abrahams skød,
i Abrahams skød.

13

Med yndest jeg skal
fremskinne blandt englenes hellige
tal,
misundeligt øje mig ikke skal se,
Guds ansigt mig altid i øjne skal le,

der skal jeg bespotte den
avindsyg¹¹ død
i Abrahams skød,
i Abrahams skød.

14

Der har jeg en ven,
min Jesus, som elsker og elskes
igen,
mit øje dér ser ham, sådan som han
er,
han kærligheds Himmel-blus stedse
frembær',
ved Ånden står kærlighed evig i glød
i Abrahams skød,
i Abrahams skød.

15

Min lyst og min fryd
forfriskes ved engle-basuner og lyd.
Men Gud er al lysten for mig og for
dem:
Far op da, min sjæl, og al verden
forglem!
Men glem ej, at lysten er evig og
sød
i Abrahams skød,
i Abrahams skød!

Thomas Kingo 1681.

1 slynger

2 skør is

3 i smug

4 mål

5 vajende, viftende

6 vindfløj, vejrhane

7 erfaring

8 slyngtet hen

9 råde bod på

10 ærgrede

11 misundelig død
